

THE NO. 1 SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

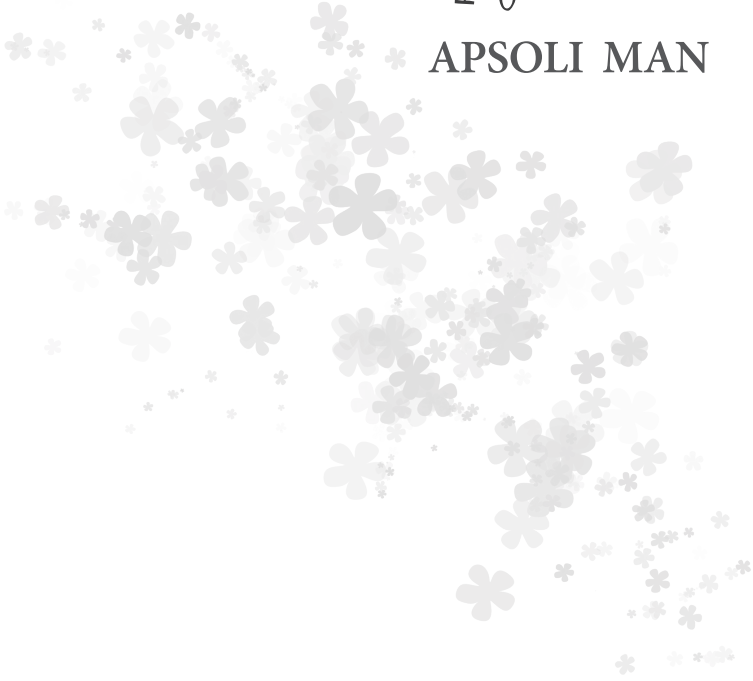
Dzila Monsela

*Viss, kas tev jādara,
ir jāiemācās teikt "jā"...*

APSOLI MAN

Dzila
Mensela

APSOLI MAN

Jill ♥
Mansell

PROMISE ME

Dzila Menseļa

APSOLI MAN

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Me 554

HEADLINE REVIEW

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

Copyright © 2023 Jill Mansell

The right of Jill Mansell to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Džilas Menselas romāna "Apsoli man"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-153-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents""

Šī grāmata ir veltīta dažiem maniem mīļākajiem cilvēkiem!

Mariona Donaldsone jau ļoti daudzus gadus ir bijusi mana brīnišķīgā, pacietīgā un nebeidzami uzmundrinošā redaktore.

Džeina Džada ir bijusi mana fantastiskā aģente Apvienotajā Karalistē kopš pašas pirmās dienas manā rakstnieces karjerā, kas sākās tolaik, kad biju vēl – noeļšos – jauna.

Mani ģeniālie draugi rakstnieki gan tiešsaistē, gan reālajā dzīvē ir tie, kuri mani uzmundrina gan labos, gan nelāgos brīžos, – goda vārds, nezinu, kā tiktu galā bez jums visiem. Neuzdrošinos uzskaitīt vārdus, man ir pārāk bail piemirst kādu būtiski svarīgu, taču jūs visi šo ērmīgo darbu padarāt daudz jautrāku, nekā tas citādi būtu bijis.

Pateicība pienākas arī manām rakstniecības biedrenēm Rūbijai Basu un Džilianai Makalisteri, kuras atsaucās uz manu tiešsaistes kļiedzienu pēc palīdzības un deva izcilus juridiskus padomus par testamentiem šīs grāmatas vajadzībām. (Sižets beigās mainījās, kā jau tas parasti mēdz notikt ar sižetiem, un lielākā daļa no tā vairs nebija vajadzīga, taču es tik un tā esmu ārkārtīgi pateicīga.)

Pats par sevi saprotams, ka esmu pateicīga visiem Headline izdevniecībā, kā arī citiem saviem izdevējiem, aģentiem, redaktoriem, vāku māksliniekiem, reklāmas un mārketinga ļaudīm, pārdošanas komandām, grāmatu tirgotājiem un blogeriem visā pasaulē. Es nespētu to paveikt bez visiem un katra no jums, un jūsu ieguldījums ir tik ļoti novērtēts.

Visbeidzot, ja jums ir patikusi kāda no manām līdzšinējām grāmatām un esat ieplānojuši izlasīt arī šo, tad milzīgs paldies arī jums – jo jums ir izcila gaume!

1. NODAĻA

– Cik? – vecais vīrs, kurš stāvēja Lū priekšā pie lielveikala kases, neticīgi un nikni paglūnēja uz kasieri.

– Paklau, jūs vienmēr tā sakāt. – Kasieri viņa kašķīgums acīmredzami nebija nekas svešs. – Un cenas kopš pagājušās nedēļas nav mainījušās, sirsniņ.

– Tik un tā ir pārāk dārgi. Kaut ko tādu nedrīkstētu pieļaut. Un nesauciet mani par sirsniņu. – Samaksājis ar kredītkarti, vīrietis paņēma kasieres sakravāto iepirkumu maisiņu, aizkliboja līdz bīdāmajām durvīm un, kad tās atļāvās neatvērties pietiekami ātri, iebelza pa tām ar spieķi.

– Reiz viņš varbūt tiešām pateiks “paldies” un es šokā nogāzīšos no krēsla, – kasiere labsirdīgi pasmaidīja un noskenēja Lū vīna pudeli un ābolu virtuļu kārbu.

– Es to pateikšu arī viņa vietā, – Lū atsaucās. – Paldies, paldies!

Ārā bija saulaina, bet vējaina augusta pēcpusdiena, un vecais vīrs vēl aizvien lēni šķērsoja stāvlaukumu. Brīdi pakavējusies pie izejas, prātodama, vai vajadzētu uzreiz ķerties pie virtuļiem, Lū ieraudzīja, ka viņš paspraucas garām nobružātam furgonam ar nokārušos ielocītu buferi. Nākamajā mirklī bufera asā mala ieķērās polietilēna maisiņā, ko viņš turēja kreisajā rokā. Pēkšņi atpakaļ parautais vīrs pārsteigumā zaudēja līdzsvaru un novēlās zemē, izkaisīdams ap sevi visu iepirkumu maisiņa saturu.

Pieskrējusi viņam klāt, Lū paguva pateikt vienīgi:

– Vai jūs... – kad atvēzētais spieķis negaidot ar būkšķi iebelza viņai pa galvu.

Saķērusi ausi, viņa izgrūda:

– Au!

– Tici man, tūlīt tu dabūsi vēl! – Vecais vīrs nikni pakratīja spieķi. – Palīgā, izsauciet policiju, mani aplaupīja!

– Ko? Nekāda laupītāja te nav. – Lū norādīja visapkārt uz tukšo stāvlaukumu.

– Tu mēģināji mani aplaupīt. PALĪGĀ!

Nudien, kas viņam vainas?

– Es neesmu nekāds laupītājs. Jūs ar iepirkumu maisiņu aizķērāties tur aiz tā bufera. Es pienācu paskatīties, vai jums viss labi.

– Kā var būt labi, ja man nupat uzbruka?

– Neviens jums neuzbruka, jūs zaudējāt līdzsvaru un pakritāt. Paklau, vai esat savainojies? Vai gribat, lai izsaucu neatliekamo medicīnisko palīdzību?

– Negvelz muļķības. Labāk uzlasi manus iepirkumus. Vismaz to tu vari izdarīt? Paskat, kas te ir. – Viņš aizkaitināti norādīja uz visapkārt izkaisīto iepirkumu maisiņa agrāko saturu.

– Labi, tūlīt tiksīm galā. – Maisiņa sēnā rēgojās milzīgs caurums, tāpēc Lū sabāza vīna pudeli un virtuļus savā plecu somā, lai izmantotu pati savu iepirkumu maisiņu. Nepagāja ne minūte, kad viņa jau bija savākusi dažādās skārdenes, paciņas un gatavos ēdienus vienai personai. – Tā, kā jūs jūtaties? Vai kaut kas sāp?

Vecais vīrs papurināja galvu. Viņš bija drīzāk sabrucis, nevis pakritis.

– Gribat, lai palīdzu jums piecelties?

– Nē, es labāk gribētu turpmāko diennakti sēdēt tepat kā tads muļķis. Protams, ka es gribu, lai tu man palīdzi.

Lū nostājās vecajam vīram aiz muguras, saņēma viņu aiz padusēm un uzslēja kājās.

– Nu, tā. – Viņa pasniedza viņam spieķi. – Kur ir jūsu automašīna?

Viņš norādīja uz vecu pelēku *Mini*, un Lū pavadīja viņu līdz auto. Kad Lū bija ielikusi viņa iepirkumu maisiņu bagāžniekā, vecais vīrs nogrozīja galvu un izgrūda:

– Ak, dieva dēļ.

– Kas noticis?

Izvilcis no mēteļa kabatas brilles ar vienu vienīgu stiklu, viņš tās parādīja Lū, lai viņa varētu redzēt salauzto rāmi.

– Es laikam uzkritu tām virsū. – Viņš paskatījās uz Lū tā, it kā viņa būtu pie visa vainīga. – Kā es tikšu mājās, ja neredzēšu, kur braukt?

Bija skaidrs, ka viņš nevar paiet.

– Ar taksometru?

– Nē. Tu proti braukt?

– Protu, bet man šobrīd nav auto.

– Tā taču nav nekāda problēma, vai ne? Man ir. – Viņš parādīja atslēgas. – Tu vari aizvest mani mājās.

Viņš to pateica tā, it kā citas iespējas nemaz nebūtu.

– Kur ir tās mājas?

– Kalna galā. Ne pārāk tālu.

Redzēdams, ka viņa joprojām vilcinās, viņš aizkaitināti piebilda:

– Mana automašīna ir apdrošināta jebkuram vadītājam.

– Un kā es tikšu atpakaļ?

– Tev taču ir kājas, vai tad ne?

Lū smagi nopūtās. Tas jau sāka izskatīties mulķīgi; viņa bija iekūlusies sarežģītā situācijā ar negantu pensionāru, kurš neko nebija dzirdējis par pieklājīgu uzvešanos. Lai cik ļoti Lū gribējās noraidīt viņa pieprasījumu, tomēr sirdsapziņa neļāva tā rīkoties. Turklāt viņa zināja, kāpēc: pie vainas bija visi tie gatavie ēdieni vienai personai. Viņš bija kašķīgs tāpēc, ka bija vecs. Izskatījās, ka viņam varētu būt pāri astoņdesmit. Viņam nebija daudz naudas, un viņa

sieva droši vien jau bija mirusi. Viņš bija vientuļš un izmisis, bez spieķa lāgā nespēja pastaigāt un noteikti mocījās pastāvīgās reimatisma vai artrīta izraisītās sāpēs. Lū jau bija ievērojuši šos gatavos ēdienus, kad viņš lielveikalā bija tos sarindojis uz kases lentes, taču tagad, izkaisīti uz stāvlaukuma asfalta, tie vēl vairāk plosīja sirdi.

Turklāt Lū allaž bija bijusi viegli pierunājama. Skaidrs, ka viņa nespēja tā vienkārši aiziet. Paņēmusi atslēgas, viņa noteica:

– Nu, labi, vedīsim jūs mājās.

Viņš samiedza acis.

– Un lai nebūtu nekādas ātruma ierobežojumu pārkāpšanas.

Vecais vīrs rādīja viņai ceļu ārā no pilsētas un tālāk augšup pa stāvu likumainu, saules gaismas izraibinātu lauku ceļu, pār kuru liecās koki.

– Brauc tālāk, – viņš pavēlēja. – Likumā uzmanies. Tagad piebremzē un nogriezies te augšā pa kreisi.

Lū bija cerējusi ieraudzīt kādu pavisam mazu namiņu, varbūt pat tādu kā pussagruvušu, pieskaņotu pelēkajam apdauzītajam *Mini* ar putekļainajām riepām un noskrāpēto krāsu.

– Kur tagad? – Viņa nobremzēja uz grantētā piebraucamā ceļa.

– Izslēdz motoru. Esam klāt.

– Bet kur ir jūsu mājas?

Viņš pikti noprasīja:

– Tu esi akla, vai? Tieši tev acu priekšā.

Viņš norādīja uz majestātisku karaļa Džordža laiku īpašumu, būvētu no Kotsvoldas akmens olu krēma krāsā. Tas slējās pār pilsētiņu kā Romas imperators, kas lūkojas uz saviem pavalstniekiem. Kvadrātveida nams bija masīvs, ar simetriskām sešrūšu logu rindām trijos stāvos, sudrabaini pelēku šifera jumtu, ar glicīnijām apaugušām sienām un

iespaidīgiem akmens pīlāriem abās ieejas durvju pusēs. Vai tas bija viens no tiem milzīgajiem lauku namiem, kas sadalīts daudzos mazākos dzīvokļos? Vai varbūt pansionāts? Lai vai kā, izskatījās iespaidīgi. Izslēgusi motoru, Lū apskrēja ap automašīnu, lai atvērtu pasažieru puses durvis un palīdzētu viņam izkāpt, un tad izņēma no bagāžnieka viņa iepirkumus.

– Klāt esam.

Viņš pat nepastiepa roku.

– Esi tik laba un ienes visu iekšā.

Nu, labi, viņai jau tāpat kādu laiku nebija nekur jāsteidzas. Nogaidījusi, kamēr viņš atslēgs ēkas sānu durvis, Lū sekoja viņam pa dažiem gaiteniem līdz pat virtuvei.

Tātad tas nebija nekāds pansionāts. Spriežot pēc visa, tas nebija arī sadalīts atsevišķos dzīvokļos.

– Vai izkravāsi pārtiku manā vietā? – Sameklējis atvilktnē superlīmes tūbiņu, viņš apsēdās pie noberztā ozolkoka galda, lai salabotu saplēstās brilles.

Lū izņēma no maisiņa iesaiņojumu ar divām mazām saldētām zivju kotletēm.

– Kur jums ir saldētava?

– Tur, saimniecības telpā.

Viņa pasmaidīja.

– Tātad pirms desmit minūtēm jūs mani uzskatījāt par laupītāju, bet tagad labprāt ļaujiet man okšķerēt pa savu māju.

Viņš savilka uzaci.

– Tā ir saimniecības telpa. Es tur neglabāju nekādus briljantu maisus.

– Tiesa gan.

– Un es neteicu, ka daru to labprāt. Tas vienkārši ir darbs, kas jāpaveic. Un man sāp kāja.

Virtuve izskatījās putekļaina un neuzkopta, gluži tāpat

kā saimniecības telpa. Atgriezies un atsākusi izkravāt pirkumus, Lū apvaicājās:

– Vai jūs te dzīvojat viens pats?

Viņš pamāja, atvēra uz galda nolikto cepumu kārbu un smagi nopūtās, ieraudzījis, ka tā ir tukša.

– Bet ir kāds, kurš jums palīdz?

– Nē.

Nabaga cilvēks, viņš izklausījās tik saguris; tik ļoti samierinājies, ka ir nelaimīgs un vientuļš.

– Vai esat zaudējis sievu? No sirds jūtu līdzī.

– Ko? Man nav nekādas sievas. Nekad neesmu bijis precējies. – Viņš uzlūkoja Lū ar jaunām aizdomām. – Kā tu vari to nezināt?

Lū paskatījās uz viņu.

– Varbūt neesmu lasījusi jūsu autobiogrāfiju.

Atausa apjausma.

– Tu neesi vietējā?

– Nē. Es dzīvoju Selioukā.

– Seli-kur?

– Tā atrodas Birmingemā. – Viņa ielika dažus pēdējos pirkumus ledusskapī, piebāztā ar pārtiku, kurai beidzies derīguma termiņš.

– Tagad vari uzlikt vārīties tējkannu. Tējas maisiņi ir zilajā skārda kārbā. Ko tad tu dari Foksvēlā? – viņš apsūdoši noprasīja.

– Apcieņoju draugus. Mēs kopā mācījāmies Čeltenemas skolā. – Lū atskārta, ka viņš uztur sarunu, jo jūtas vientuļš, lai gan, protams, drīzāk būtu gatavs atstiept kājas, nekā to atzīt.

– Kā to draudzeni sauc?

– Tas ir draugs. Semijs Kīlers.

– Kīlers? Viens no tiem brāļiem, ja? Kurš tad ir tas Semijs – nevīžīgais rudmatis? Tas, kurš vienmēr strinkšķina savu sasodīto ģitāru?

Kodolīgs un ļoti precīzs apraksts.

– Jā, tas ir viņš.

– Tavs puisis, ja?

– Nē.

– Kā sauc to otro?

– Remijs.

– Pareizi. Divus cukurgraudus. Un nevelc ārā tējas maisiņu, kamēr tas nav paveicis savu darbu.

Bridī, kad Lū maisija tēju viņa krūzē, iezvanījās viņas telefons.

– Hei, – Semijs sacīja, – vai tu jau esi klāt? Piedod, Didkotā vilcienam gadījās ķibe, un es vēl vismaz stundu nebūšu mājās.

– Neuztraucies, viss kārtībā. Esmu kāda cita virtuvē, – Lū priecīgi pavēstīja. – Mēs satikāties lielveikala stāvlaukumā, tad viņam saplīsa brilles, un man nācās aizvest viņu uz mājām.

– Kā viņu sauc? – Foksvēlā uzaugušais Semijs pazina ikvienu.

– Nezinu. Viņš dzīvo lielā mājā kalna galā. Zvana Semijs, – Lū paskaidroja pie galda sēdošajam vecajam vīram. – Viņš jautā, kā jūs sauc.

– Olsops.

Labi, šis vārds bija drusku jocīgs, bet tā jau nebija viņa vaina. Atgriezusies pie sarunas ar Semiju, Lū paskaidroja:

– Viņu sauc Olsops.

– Tu domā – Edgars Olsops? – Semijs sāka smieties. – Oho! Gribi teikt, ka esi Voltonu namā?

Voltona, jā, tieši šis vārds bija iekalts vienā no akmens pīlāriem, kuri sargāja iebraucamā ceļa vārtus. Būdama viena pati, viņa varbūt būtu pajokojusi: “Gribi teikt, ka viņš ir traks slepkava ar cirvi?” Tā kā Edgars sēdēja tepat dažu soļu attālumā, viņa atteica:

– Tieši tā! Nupat uzvāriju viņam tēju.

– Lai veicas. Viņš ir nožēlojams īgņa.

Viņa uzzibināja Edgaram starojošu smaidu.

– Es arī tā domāju!

– Bet, ja kāds arī spēj tikt ar viņu galā, tad tā laikam esi tu. Paklau, es pēc laiciņa atkal piezvanīšu, labi? Ap sešiem man pavisam noteikti vajadzētu būt mājās.

Nolikusi telefonu, Lū izmakšķerēja no savas krūzes tējas maisiņu un aiznesa to uz atkritumu spaini. Tur viņai paslīdēja kāja, un viņa gandrīz ietricās sienā.

– Tu gan esi neveikla, – Edgars piezīmēja.

– Uz grīdas kaut kas ir izliets. Tā ir kā slidotava. – Viņa notupās un pataustīja grīdas virsmu. – Vai jūs uz tās izlējāt eļļu?

– Nē, – viņš sabozās. – Tas bija sviests.

– Nu, to tā nevar atstāt. Grīdu vajag uzmazgāt.

Edgars izskatījās šausmu pārņemts.

– Ko, ar tādiem ceļgaliem kā man?

Nogrozījusi galvu, Lū skapītī zem izlietnes uzmeklēja mūžvecu beržamo suku un piepildīja mazgājamo bļodu ar karstu ziepjūdeni. Cītīgi berzdamā melnbalto flīžu grīdu, viņa aizrādīja:

– Jums vajadzētu sarunāt kādu, kurš varētu nākt šurp un uzkopt.

– Man jau kāda bija. Viņa aizgāja, tāpat kā visas pārējās.

– Viņš norādīja uz kādu vietu aiz krēsla. – Tur tu neiztīrīji.

Viņa atsēdās uz papēžiem un paskatījās uz Edgaru.

– Vai jums vispār ir nojauta, kāpēc viņām nebūtu gribējies te palikt?

Sekundes simtdaļu Edgars izskatījās tā, it kā grasītos pasmaidīt. Tas tomēr nenotika. Viņš atteica:

– Viņas bija pārāk slinkas un pārāk baidījās no godīga dienas darba, – un iemalkoja tēju.

– Vai stiprums ir pietiekams?

– Kā lai es to zinu? Es taču neliku viņām cilāt ledusskapi.

Nu bija Lū kārta pasmaidīt.

– Es runāju par tēju.

– Ak tā. Šķiet, tai nav ne vainas. Drusku par daudz piena.

Pabeigusi berzt grīdu, viņa ieminējās:

– Paklau, varbūt jūs varētu uzrakstīt sludinājumu un ļaut man to ievietot laikrakstu veikaliņa logā? Es to varu izdarīt, kad iešu prom no šejienes. Sameklējiet sev kādu, kurš reizi vai divas nedēļā var nākt uzkopt jūsu māju. Ko teiksiet?

Edgars nopūtās tik skaļi, it kā viņa būtu ierosinājusi, lai viņš noskrien maratonu.

– Man tādu cilvēku te vajadzētu biežāk.

– Labi, tad tā arī uzrakstiet!

Viņa sameklēja bufetē pildspalvu un nobružātu pierakstu bloknotu ar noplēšamām lapām. Kad viņa to visu nolika Edgaram priekšā, viņš paziņoja:

– Labāk raksti pati. Seši rīti nedēļā, vispārēja uzkopšana, ēdiena gatavošana un izpalīdzēšana.

Ieturējis pauzi, viņš vēlīgi piemetināja:

– Svētdienas var dabūt brīvas.

Lū visu pierakstīja; viņš nodiktēja arī savu telefona numuru. Kad pienāca kārta stundas likmei, viņa aizrādīja:

– Darba devēji parasti maksā drusku vairāk, – un viņš, aizkaitināti nopūties, nosauca lielāku summu.

– Aiznesīšu to uz laikrakstu veikaliņu un pārrakstīšu uz pastkartes, lai to varētu ietilpināt skatlogā uz sludinājumu dēļa. – Viņa iemeta salocīto papīra lapu somiņā. – Kā sauc to sievieti, kurai pieder veikaliņš?

– Kā lai es to zinu?

– Cik ilgi jūs te jau dzīvojat?

– Esmu te dzimis. Pārcēlos uz Londonu un tad atgriezos pirms trīsdesmit gadiem, kad nomira mani vecāki.

– Tādā gadījumā jums varbūt vajadzētu noskaidrot, kā viņu sauc. Viņa ir ļoti jauka un patiešām draudzīga. Mēs